

riksberg som i Hvidovre Sogn findes baade et Land- og et Bydistrikt. Det foreliggende Lovforslag gaaer ud paa at adskille disse to Sogne, men derved opnaaer man ikke det, som der kunde være Grund til, nemlig at adskille de Dele, der ere By, fra de Dele, der ere Land. Det forekommer mig, at der ikke er mere Anledning til at gaae ind paa det nærværende Lovforslag, end om jeg vilde indbringe et Forslag om, at det Sogn her i Kjøbenhavn, hvori jeg boer, kunde blive skilt fra de andre Sogne. Der kunde ganske vist være god Grund til at indbringe et saadant Lovforslag; thi der er vistnok flere Fattige i de andre Sogne, saaledes at naar dette ene Sogn kunde komme til at blive en selvstændig Commune, saa vilde Fattiggjælden i dette Sogn blive meget mindre. Hvis man exproprierer for at anlægge nye Gader i Forstæderne, dersom man udgiver betydelige Summer til Cloakanlæg der, og hvis man kommer til at ombygge Langebro og Knippelsbro, saa vilde alle disse Udgifter falde udenfor det Sogn, hvori jeg boer, og naar jeg altsaa kunde faae dette Sogn til at blive en selvstændig Commune, saa vilde jeg og de andre Beboere af dette Sogn blive fritagne for at deeltage i disse Udgifter. Men Thinget vilde vistnok alligevel ikke vedtage et saadant Forslag.

Ordføreren (D. Müller): Det ærede Medlem, som nys talte, sagde blandt Andet, at der ikke var mere Grund til at adskille Frederiksberg fra Hvidovre, end at stille det Sogn, hvori han boer, det er formodentlig et Sogn her i Kjøbenhavn (Schovelin: Ja!), fra de andre Sogne. Det er et meget radikalt Angreb paa Lovforslaget. Jeg skal ikke trætte den ærede Forsamling med at gaae tilbage til Begyndelsen, som jo er den, at der her er Spørgsmaal om to Sogne ved Siden af hinanden, som i det Væsentlige have forskellige Interesser. At den nuværende Tilstand i Frederiksberg Sogn er aldeles utaalelig og uholdbar, troer jeg vistnok, at selv de ærede Herrer, som ikke have gjort sig nøiere bekendte dermed, ville indrømme, blot ved at spadsere omkring i de Egne, hvorom her er Tale. Selv om Lovforslaget skulde have en

eller anden Mangel, saa kunde den ærede Rigsdagsmand jo have stillet Endringsforslag, der har været Tid nok dertil; men saaledes, som Forholdene ere, trænger man til en velblikkelig Hjælp; ja, Sognenes Beboere have, som den høitagtede Cultusminister ved forrige Behandling bemærkede, gjort næsten kramagtige Anstrengelser for at komme ud af en Tilstand, der i høieste Grad er vore offentlige Indretninger til Stam. Nu er der anvist en Maade, hvorpaa dette kan skee; Lovudkastet har mødt almindelig Billigelse her i Thinget, og jeg har ikke i det, der blev anført af den ærede sidste Taler, fundet en eneste Grund, hvorfor dette Lovudkast ikke skulde være i Stand til at opnaae det Siemod, som det tilsigter.

L. C. Larsen: Det, som blev udhævet af den ærede Rigsdagsmand for Odense (Schovelin) som Indvending mod Loven, nemlig at der bliver en bevægelig Grændse mellem By- og Landdistrikt, antager jeg snarere er et Fortrin ved Loven. Jeg troer, at Enhver, der har betragtet de Egne derude og seet, hvorledes Bebyggelsen skrider frem, vil ogsaa have seet, at den gaaer saa hurtig frem, at det, der nu i Aar er den rigtige Grændse, maaskee til næste Aar eller om et Par Aar ikke længere er det, og at der saaledes maa være en stor Lethed i at kunne flytte Grændsen, efter som Bebyggelsen tager til. Noget Andet er det, at vi i Lovforslaget om Bygningsvæsenet vedtage en fast Grændse; thi der maa man tage Grændsen, som omfatter det hele Distrikt, der i den nærmeste Tid kan antages at ville blive bebygget, for at forhindre, at der ikke, idet der bygges derpaa, skal blive bygget paa en uensigtsmæssig Maade. Her gjælder det det mod om, efterhaanden som Distriktet bliver mere bebygget, at indlemme de bebyggede Dele under Bydistriktet.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, fattedes Loven (see Anh. A.) efterat være oplæst, under Afstemning og vedtoges med 61 mod 2 Stemmer.

Loven gaaer nu til Landstinget.